

klass" karjus, näitas w'a „mūuraaja lõukoer" sõrmega, üteldes: „Wôta selle vårawa posti alt see raha katel, ela ja toida need „waeſed lapsed."

Miipea fui naene need sõnad wålja rááki-nud oli, läinud ta nii kui tuul läbi augu wålja, muud fui sinine suits keerutanud, veel natuke aega augu ááre úmber.

Waene Hans jáánud nûid úšna kurwaks, karjunud ja nutnud, aga kõik ilma ašjata. — Lapsed maganud ilmasúita ja rahulist und, enia oli läinud ja ei tulnud enam tagasi.

Mõned nádalad läinud mõõda, Hans märkanud imet; iga laupäewa ðhtul enne tööst kodu tulemisest olnud lapsed korrapáraast puhtaks pesitud, puhtad sârgid ja teised hilbud selga pantud, ka tema enda jauks puhas pesu korrapáraast walmistatud. — Seda tegi kõik tema árafarganud naene. Kui mõni seda mitte ei usu, siis kúsigu tema wana „Ritsu Jüri" wdi „Konnaisa" käest. Lunnistused on ka veel Waaba Jakob ja w'a Seiup Kalamest.

Sarwiku wanaema õnnetus.

Kalewipoja aal wótnud w'a „Sarwiku" wanaema nõuufs, natukene maad Niju jõe-suust Wôrtsjárwe áárest ühte kiwist silda põigiti üle, kuni Rannu randa, kus praegust Rannu kirič seisab, ehitada, selle tarwiiks, kui keegi inimene enne kuke laulu üle silla láheb, see hing siis tema páralt oleks. Siis neljapäewa ðò olnud temal selle jauks ára määratud. Kaks põlle täit kiwa wiinud ta ilma õnnetuseta oma teatud koha peale. Parajate, kui kolmandama põlle täiega, mis kõigest raškem olnud, sinna saanud, tulnud Kalewipoeg just Koiva jõe áárest, kus ta enne kolm „raud riitetega meest" taewa alla wisanud ja kukkanud maa sisse igaveste jáánud. Kolm olla temal rutuse kâimisega ninasse läinud, tema aewastanud, — kük laulnud ja w'a „Sarwiku" põlle paelad läinud katki, kiwid kukkanud maha ja isti pannud putkama, ikka Låáne mere poole, kuna ta wiimaks meresse